

Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten

Afdeling openbaarheid van bestuur

17 november 2022

ADVIES 2022-81

met betrekking tot de weigering om toegang te verlenen tot
een administratief dossier over een persoon bij de Veiligheid
van de Staat

(CTB/2022/101)

1. Een overzicht

1.1. Bij brief van 23 mei 2022 vroeg meester Johannes Baelde, namens de heer X aan de Veiligheid van de Staat om inzage en afschrift van het administratief dossier. Verder verzoekt hij de Veiligheid van de Staat om een omschrijving te geven van wat er bedoeld wordt met het “bezoek aan servers”, informatie die vermeld wordt in de brief van de Veiligheid van de Staat van 11 februari 2022 aan de procureur des Koning te Brugge.

1.2. Bij e-mail van 24 juni 2022 meldt de Veiligheid van de Staat aan de aanvrager dat het onmogelijk is om binnen de opgelegde termijn van de wet van 11 april 1994 te antwoorden omdat het dossier een grondiger studie vergt. De termijn wordt verlengd met 15 dagen en het antwoord zal ten laatste op 8 juli 2022 worden verstuurd.

1.3. Bij brief van 5 juli 2022 weigert de Veiligheid van de Staat om in te gaan op het verzoek en haalt hiervoor volgende argumenten aan:

“Op grond van artikel 6, § 1, 4° van de wet openbaarheid van bestuur, blijft inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument afwezig voor zover dit de veiligheid van het land kan schaden. Naar mijn oordeel kan openbaarmaking van operationele informatie vervat in de door u gevraagde documenten de veiligheid van het land in het gedrang brengen. Het openbaar maken van het *actuele* kennisniveau van de VSSE kan schade toebrengen aan de veiligheid van het land, gezien individuen en groeperingen gebruik kunnen maken van deze informatie om hun gedrag aan te passen. Hierdoor wordt de doeltreffendheid van inlichtingenonderzoeken en de informatiepositie van de VSSE afgezwakt, waardoor de veiligheid van het land wordt geschaad. De bescherming van het actuele kennisniveau van de VSSE is gelegen in de bescherming van de output van het operationele proces van de VSSE. Afwegende het belang van de veiligheid van het land en het publieke belang bij openbaarheid, acht ik het eerst op dit moment – in het kader van dit onderzoek – zwaarder, waardoor openbaarmaking moet achterwege blijven. Ik benadruk verder dat de motivering in dit verband niet dermate ver moet gaan dat deze zelf de nationale veiligheid schaadt, bijvoorbeeld door te verwijzen naar de aard van de informatie. Ik beroep mij in dit verband ook op artikel 4, 2° van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De VSSE kan zijn wettelijke taak uitsluitend binnen een zekere mate van geheimhouding effectief uitvoeren. Dit wil niet zeggen dat alle informatie waarover de VSSE beschikt per definitie "geheim" is. In voorliggend geval heb ik echter besloten, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, dat het openbaar maken van deze documenten ten koste zou gaan van het goed functioneren van de VSSE en daarmee ten koste van de veiligheid van het land, ter bescherming waarvan de VSSE in het leven is geroepen. Bij het actuele kennisniveau gaat het om bij de VSSE aanwezige kennis over actuele bedreigingen van de veiligheid van de staat. Wetenschap hieromtrent kan gebruikt worden om dreigende aantastingen van de veiligheid van de staat verborgen te houden. Reeds het enkele gegeven of een persoon binnen een actuele context al dan niet bij de VSSE bekend is, kan in de hiervoor bedoelde zin worden misbruikt. De door mij ingeroepen uitzonderingsgrond verder inhoudelijk concretiseren zou bijgevolg haaks staan op het doel van het invoeren van de uitzonderingsgrond met name een weigering tot kennisgeving van de inhoud van de desbetreffende documenten om de veiligheid van het land te waarborgen. Hoe minder een beslissing concreet is gemotiveerd, hoe hoger de bescherming van de informatie wordt gegarandeerd.

Daarnaast wordt op grond van artikel 6, § 2, 2° van de wet openbaarheid van bestuur de openbaarheid geweigerd indien deze afbreuk doet aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting. De agenten van de VSSE zijn op basis van artikel 36 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (WIV) gebonden aan een geheimhoudingsverplichting. Er kan slechts in een beperkt aantal wettelijk bepaalde gevallen afgeweken worden van deze geheimhoudingsplicht. Het gegeven dat de gevraagde documenten eventueel niet-geclassificeerd zijn, wil niet zeggen dat deze eenvoudigweg openbaar gemaakt kunnen worden. De bekendmaking van de gevraagde informatie brengt zowel het actueel kennisniveau als de identificatie van de bronnen aan het licht, hetgeen door de geheimhoudingsplicht afgeschermd wordt (zie onder meer Doc. Nr. 638/1-95/96, p. 16). Ik verwijs in dit verband ook naar artikel 13, derde lid van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, waarin de "zorgplicht" van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten wordt omschreven met betrekking tot de veiligheid van de gegevens die betrekking hebben op hun bronnen en van de informatie en persoonsgegevens die deze bronnen leveren. Inzage geven in de door u gevraagde documenten

zou op dit moment afbreuk doen aan deze bij de wet ingestelde geheimhoudingsverplichting en de daaraan gekoppelde zorgplicht.

Ik wijs in dit verband op dat artikel 36 WIV dient samengelezen te worden met artikel 19 WIV (“onverminderd artikel 19”), dat bepaalt dat de *inlichtingen- en veiligheidsdiensten* de inlichtingen bedoeld in artikel 13, tweede lid, WIV slechts medelen aan de betrokken ministers en de betrokken gerechtelijke en administratieve overheden, aan de politiediensten en aan alle bevoegde instanties en personen overeenkomstig de doelstellingen van hun opdrachten alsook aan de instanties en personen die het voorwerp zijn van een dreiging bedoeld in de artikelen 7 en 11 WIV. De geheimhoudingsplicht heeft overigens als doel om de geheimen van de Staat te beschermen door het geheel van de dienst, die noodzakelijkerwijs is samengesteld uit individuen. Ik verwijs in dit verband ook naar het volgende: “Cette position n’est cependant pas constante: nombre d’autres situations comparables ont conduit la CADA fédérale à admettre le secret professionnel des membres d’une institution comme motif d’exception, en combinaison avec l’article 6, § 2, 2° de la loi fédérale. Pour s’assurer de l’invocabilité de cette exception, il faut donc analyser, au cas par cas, l’étendue et la portée plus ou moins générale de l’obligation de secret par rapport à l’institution (pour la Sûreté de l’Etat, il s’agit de plusieurs certaines de membres, tenus à une obligation de secret extrêmement générale), le lien entre le secret imposé et les activités de l’institution, voire la mesure dans laquelle la publicité porte atteinte à cette obligation de secret. » (vrije vertaling : Dit standpunt is echter niet constant : een aantal andere vergelijkbare situaties hebben ertoe geleid dat de federale CTB het beroepsgeheim van de leden van een instelling heeft erkend als uitzonderingsgrond, in combinatie met artikel 6, § 2, 2°, van de federale wet. Opdat deze uitzonderingsgrond kan worden ingeroepen, is het daarom noodzakelijk om geval per geval de omvang en de min of meer algemene reikwijdte van de geheimhoudingsplicht met betrekking tot de instelling te analyseren (voor de VSSE gaat het om enkele honderden leden gebonden aan een uiterst algemene geheimhoudingsverplichting), het verband tussen het opgelegde geheim en de activiteiten van de instelling en de mate waarin openbaarmaking deze geheimhoudingsverplichting schendt.)¹

---

¹ Zie de Broux, Pierre-Olivier; de Jonghe, Delphine; Vanderstraeten Maxime; Simar, Renaud, *Les exception à la publicité des documents administratifs*. In Valérie Michiels, *La publicité de l’administration. Vingt ans après, bilan et perspectives*, Bruylant : Bruxelles, 2014, p. 147.

Het niet naleven van de geheimhoudingsverplichting wordt gesanctioneerd overeenkomstig artikel 43 WIV. De geheimhoudingsplicht heeft betrekking op de geheimen die de agent zijn toevertrouwd in de uitoefening van zijn opdracht of zijn medewerking en geldt niet ten aanzien van alle bestuursdocumenten waarover zijn beschikken. In artikel 43 WIV wordt eveneens bepaald dat artikel 458 van het Strafwetboek en de artikelen 48 en 51 van de wet tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingendiensten en op het coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse van toepassing blijven. Dit willen zeggen dat men de geheimen die beschermd worden door de artikelen 36 en 43 WIV toch bekend kan maken zonder strafrechtelijke vervolging wanneer deze binnen de uitzonderingen van de voornoemde artikelen vallen. Uw verzoek valt niet onder de uitzonderingsgronden op de geheimhoudingsplicht die de wetgever uitdrukkelijk heeft vastgelegd. Openbaarmaking dient bijgevolg op dit moment achterwege te blijven, gezien dit informatie aan het licht zou brengen die aan de agenten van de VSSE werd toevertrouwd in de uitoefening van hun opdrachten en bijgevolg schade zou toebrengen aan de geheimhoudingsbepaling.

Tot slot wijs ik u er op dat bepaalde documenten betreffende uw cliënt op grond van de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen ('classificatiewet') zijn geclassificeerd, waardoor ik eveneens genoodzaakt ben uw verzoek te weigeren gelet op artikel 6, § 2, 4° van de wet openbaarheid van bestuur. De kennisname ervan op dit moment kan immers schade toebrengen aan de in artikel 3, § 1 van de classificatiewet opgesomde beschermde belangen, waaronder de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde. Artikel 26, § 1 van de classificatiewet sluit de toegang tot geclassificeerde documenten op basis van de wet openbaarheid van bestuur uit. Deze bepaling houdt in dat de wet openbaarheid van bestuur niet op deze documenten van toepassing is en de toegang tot deze documenten enkel mogelijk is onder de voorwaarden vermeld in de classificatiewet, met name is de toegang tot deze documenten enkel voorbehouden aan wie "houder is van een overeenstemmende veiligheidsmachtiging en voor zover de kennisname en de toegang noodzakelijk zijn voor de uitoefening van zijn functie en zijn opdracht".¹ Uit artikel 5, tweede lid van de classificatiewet volgt daarenboven, dat voor een dossier dat een geheel vormt van verschillende delen, het classificatieniveau ten

---

¹ Zie ook Raad van State, nr. 250.939 van 17 juni 2021.

minste hetzelfde is als het hoogste classificatieniveau van de samenstellende delen. Dit betekent dat het dossier over uw cliënt in zijn geheel moet beschouwd worden als “geheim” (ook al is het stuk waaruit zou blijken dat uw cliënt gekend is als bezoeker van AMAQ-servers niet geclassificeerd) en dat ook van een gedeeltelijke openbaarmaking, zoals u vraagt, geen sprake kan zijn omdat deze regel over gedeeltelijke openbaarmaking niet op geclassificeerde documenten van toepassing is.”

1.4. Bij brief van 28 oktober 2022 dient de aanvrager bij de Veiligheid van de Staat een verzoek tot heroverweging in.

1.5. Bij e-mail van dezelfde dag verzoekt de aanvrager ook de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten, afdeling openbaarheid van bestuur, (hierna: Commissie) om advies.

2. De ontvankelijkheid van de aanvraag

De Commissie is van mening dat het verzoek om advies ontvankelijk is. De aanvrager heeft immers voldaan aan de vereiste van artikel 8, § 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: wet van 11 april 1994) om zijn verzoek tot heroverweging aan de Veiligheid van de Staat en zijn verzoek om advies aan de Commissie gelijktijdig in te dienen.

3. De gegrondheid van de aanvraag

3.1. De Commissie stelt vast dat een aantal documenten in het gevraagde administratief dossier van de cliënt van de aanvrager geclassificeerd zijn. In dit geval moet rekening worden gehouden met artikel 26, § 1 van de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen (hierna: de classificatiewet). Deze bepaalt dat de wet van 11 april 1994 niet van toepassing is op geclassificeerde documenten.

3.2. De Veiligheid van de Staat beroept zich evenwel ook op artikel 5, tweede lid van de ‘classificatiewet’. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het classificatieniveau wordt bepaald volgens de inhoud.

Er mag, per te classificeren geheel, slechts één algemeen classificatieniveau worden aangebracht. De classificatie van het geheel heeft ten minste hetzelfde niveau als het hoogste classificatieniveau van de samenstellende delen. In voorkomend geval kan een hoger algemeen classificatieniveau worden toegekend dan die van elk van de verschillende delen waaruit het geheel is samengesteld.”

Over deze bepaling bevat de parlementaire voorbereiding geen nadere toelichting. Ze werd ingevoegd in de wet als gevolg van een amendement (amendement nr. 25, *Parl.St.* Kamer 1996-1997, 1193/8). De tekst is evenwel duidelijk in die zin dat ze slechts betrekking heeft op geclassificeerde documenten en niet op alle documenten in een dossier zoals de Veiligheid van de Staat beweert. Artikel 5, tweede lid van de ‘classificatiewet’ kan dan ook niet worden aangewend om documenten onder artikel 26, § 1 van de classificatiewet te brengen die zelf niet geclassificeerd zijn.

3.3. Voor zover het gaat om niet geclassificeerde documenten is de wet van 11 april 1994 dan ook van toepassing. De Commissie wenst trouwens op te merken dat ook de Veiligheid van de Staat het nodig achtte om uitzonderingsgronden van de wet van 11 april 1994 in te roepen om de openbaarmaking te weigeren, wat niet nodig was geweest als alle documenten als geclassificeerd hadden moeten beschouwd worden.

3.4. De Veiligheid van de Staat roept artikel 6, § 1, 4° van de wet van 11 april 1994 in om de openbaarmaking van bepaalde informatie uit niet-geclassificeerde documenten in het dossier van de cliënt van de aanvrager te weigeren. Deze bepaling luidt als volgt: “Een federale of niet-federale administratieve overheid wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument af, wanneer zij heeft vastgesteld dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van een van de volgende belangen: [...] 4° de openbare orde, de veiligheid of de verdediging van het land.” In dit verband roept de Veiligheid van de Staat in dat deze uitzonderingsgrond van toepassing is op operationele informatie vervat in de door de aanvrager gevraagde documenten. Daarnaast roept de Veiligheid van de Staat deze uitzonderingsgrond in om het *actuele* kennisniveau van de VSSE te beschermen, gezien individuen en groeperingen gebruik van deze informatie kunnen maken om hun gedrag aan te passen. Hierdoor zou de doeltreffendheid van

inlichtingenonderzoeken en de informatiepositie van de VSSE worden afgezwakt, waardoor de veiligheid van het land wordt geschaad. De bescherming van het actuele kennisniveau van de VSSE is volgens de Veiligheid van de Staat gelegen in de bescherming van de output van het operationele proces van de VSSE.

De Commissie kan ermee instemmen dat bepaalde informatie onder de belangen valt die in de uitzonderingsgrond van artikel 6, § 1, 4° van de wet van 11 april 1994 worden beschermd. Alle uitzonderingsgronden op het grondwettelijke recht van toegang tot bestuursdocumenten moeten evenwel restrictief worden geïnterpreteerd. Zo kan de Commissie ermee instemmen dat informatie die betrekking heeft op operationele informatie hieronder kan worden begrepen in die zin dat ze slaat op de wijze waarop de Veiligheid van de Staat haar informatie verwerft. Deze uitzonderingsgrond kan moeilijk uitgebreid worden tot alle informatie die over de betrokkene werd verzameld onder de noemer van het actuele kennisniveau van de VSSE. Dit zou immers voor gevolg hebben dat alle informatie die over een bepaalde persoon werd ingezameld aan de openbaarheid zou kunnen worden onttrokken, terwijl niet noodzakelijk alle informatie als geheim kan worden beschouwd. Dit bevestigt de Veiligheid van de Staat immers zelf: het feit dat het zijn wettelijke taak uitsluitend binnen een zekere mate van geheimhouding effectief kan uitvoeren, wil niet zeggen dat alle informatie waarover de VSSE beschikt per definitie “geheim” is. Volgens de Commissie kan enkel informatie over het actuele kennisniveau onder de bescherming van de belangen opgesomd in artikel 6, § 1, 4° van de wet van 11 april vallen wanneer het daadwerkelijk gaat om de bij de Veiligheid van de Staat aanwezige kennis over actuele bedreigingen van de veiligheid van de staat. Zo kan het louter bezoek aan een server niet automatisch als dusdanig worden gekwalificeerd. Ook het enkele gegeven dat een persoon binnen een actuele context al dan niet bij de VSSE bekend is, kan *in casu* niet worden ingeroepen omdat de cliënt van de aanvrager wel degelijk op de hoogte is dat hij gevisieerd wordt door de Veiligheid van de Staat. Dit werd hem immers officieel bekendgemaakt. In elk geval kan de Veiligheid van de Staat niet als *adagium* inroepen dat hoe minder een beslissing concreet is gemotiveerd, hoe hoger de bescherming van de informatie wordt gegarandeerd. Dit zou immers voor gevolg hebben dat geen enkele informatie openbaar zou moeten worden gemaakt.

De Commissie wenst er bovendien op te wijzen dat een belangenafweging vereist om informatie in een bestuursdocument aan de openbaarheid te

onttrekken en deze belangenafweging dient in principe *in concreto* plaats te vinden. Ze stelt vast dat de Veiligheid van de Staat enkel poneert dat de beschermde belangen, zijnde de veiligheid van het land, zwaarder doorwegen dan het algemeen belang dat gediend is met de openbaarheid zonder dit evenwel afdoende te motiveren. De Commissie kan wel instemmen met het standpunt van de Veiligheid van de Staat dat deze motivering niet zover mag gaan dat de Veiligheid van de Staat om te voldoen de formele motivering de openbare orde zou verstoren. Dit betreft immers een uitzondering vervat in artikel 4, 2° van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.5. De Veiligheid van de Staat roept artikel 6, § 2, 2° van de wet van 11 april 1994 in om de openbaarmaking van bepaalde informatie uit niet-geclassificeerde documenten in het dossier van de cliënt van de aanvrager te weigeren. Artikel 6, § 2, 2° van de wet van 11 april 1994 luidt als volgt: “Een federale of niet-federale administratieve overheid wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument, die met toepassing van deze wet is gedaan, af, wanneer de openbaarmaking van het bestuursdocument afbreuk doet: [...] 2° aan een bij wet ingestelde geheimhoudingsverplichting.” De Veiligheid van de Staat meent een dergelijke geheimhoudingsverplichting te lezen in artikel 36 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (WIV). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd artikel 19 is iedere agent alsmede iedere persoon die, in welke hoedanigheid ook, zijn medewerking verleent aan de toepassing van deze wet, verplicht de geheimen te bewaren die hem zijn toevertrouwd in de uitoefening van zijn opdracht of zijn medewerking.

§ 2. Het geheim blijft bestaan zelfs wanneer de agenten hun functie hebben neergelegd of de personen hun medewerking met de diensten hebben stopgezet.”

De Veiligheid van de Staat meent een dergelijke geheimhoudingsplicht te vinden in artikel 36 van de wet van 30 november 1998 betreffende de organisatie van inlichtingen- en veiligheidsdiensten die van toepassing is op alle agenten van de Staatsveiligheid die samen de civiele inlichtingen- en veiligheidsdienst vormen. In de loop der jaren heeft de Commissie een genuanceerder beeld ontwikkeld. Zo gaat de Commissie na op wie de geheimhoudingsplicht van toepassing is. De betrokken geheimhoudingsplicht geldt voor alle agenten van de Veiligheid van de Staat, maar strekt zich niet uit tot de Veiligheid van de Staat als zodanig.

Voor de Commissie houdt dit in dat elke agent die voor de Staatsveiligheid werkt, op straffe van strafrechtelijke sancties tot geheimhouding verplicht is. Dit betekent evenwel niet dat de Veiligheid van de Staat als zodanig volledig onderworpen zou zijn aan een geheimhoudingsplicht. De openbaarheid van bestuur richt zich niet tot ambtenaren en andere personeelsleden die voor een administratieve overheid werken, maar tot een administratieve overheid zelf. De persoon die een administratieve overheid vertegenwoordigt, moet dus ook een beslissing over de openbaarmaking op grond van de uitzonderingsgronden van de wet van 11 april 1994. Bovendien kan hij of zij geen beroep doen op artikel 6, § 2, 2°, van de wet van 11 april 1994 tenzij de geheimhoudingsplicht betrekking heeft op de instantie, wat in dit geval niet het geval is.

3.6. De Veiligheid van de Staat meent ook een grondslag te vinden in artikel 6, § 2, 2° van de wet van 11 april 1994 in combinatie met artikel 13, derde lid van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Deze laatste bepaling luidt als volgt: “De inlichtingen- en veiligheidsdiensten waken over de veiligheid van de gegevens die betrekking hebben op hun bronnen en van de informatie en persoonsgegevens die deze bronnen leveren.” De Memorie van toelichting bij het wetontwerp betreffende het verzamelen en het bewaren van de gegevens in de sector van de elektronische communicatie dat deze bepaling invoegde in de wet van 30 november 1998 stelt in dit verband het volgende: “Het derde lid van artikel 13 heeft tot doel de bescherming van de informatiebronnen van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, met inbegrip van persoonsgegevens die, bijvoorbeeld, geleverd werden door menselijke bronnen of buitenlandse inlichtingendiensten maar die ook kunnen voortkomen uit technische bronnen.” (*Parl.St.* Kamer 2015-2016, nr. 54 1567/001, 45). Volgens de Commissie heeft de wetgever meer willen opleggen dan een zorgplicht, maar wel duidelijk een afdoende bescherming willen garanderen voor de informatiebronnen van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten en voor de persoonsgegevens die deze bronnen aanleveren. Voor de bescherming van deze informatie die rust op de veiligheidsdiensten zelf leest de Commissie een bij wet geregelde geheimhoudingsbepaling.

3.7. De Commissie meent als volgt te kunnen besluiten: de Veiligheid van de Staat roept terecht de classificatie van bepaalde documenten in om de toegang ertoe te weigeren omdat geclassificeerde documenten onttrokken zijn aan de wet van 11 april 1994. Voor de niet-geclassificeerde

documenten kan de Veiligheid van de Staat voor bepaalde informatie en mits afdoende motivering onder het voorbehoud van de uitzonderingsgrond in artikel 4, 2° van de wet van 29 juli 1991, en na een belangenafweging, deze aan de openbaarheid onttrekken. Evenzeer kan zij op grond van artikel 6, § 2° van de wet van 11 april in combinatie van artikel 13, derde lid van de wet van 30 november 1998 de daarin omschreven informatie aan de openbaarheid onttrekken. De Commissie beveelt de Veiligheid van de Staat aan om na te gaan of geen andere uitzonderingsgronden moeten worden ingeroepen. Voor zover niet alle informatie onder één van de hiervoor vermelde uitzonderingsgronden valt, wil de Commissie wijzen op de vereiste van de gedeeltelijke openbaarmaking. Zij houdt in dat alle informatie die niet onder een uitzonderingsgrond valt openbaar dient te worden gemaakt.

Brussel, 17 november 2022.

F. SCHRAM
secretaris

L. DONNAY
voorzitter